

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת תולדות

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ה' - חלק ב'

קונטרס 122

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויביו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש' היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.



למה יהיו מעשי ידך לחנם, שהרי לא יוכל לסבל את דינך? אמר לה הקדוש ברוך הוא: הנה תקנתי תשובה טרם שבראתי את העולם. אמר הקדוש ברוך הוא לעולם בשעה שעשה אותו וברא את האדם, אמר לו: עולם, עולם, אתה וחקותיך לא יתקנו! אלא על התורה.

ומשום כך בראתי כך את האדם, כדי שיתעסק בה, ואם לא - הריני מחזירך לתהו ובהו, והכל בשביל האדם קים. זהו שכתוב (ישעיה מוה) אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי. והתורה עומדת ומכריזה לפני בני אדם כדי שיתעסקו וישתדלו בה, ואין מי שיכריז אצלו.

בא ראה, כל מי שמשתדל בתורה, מקים העולם ומקים כל מעשה ומעשה על תקונו כראוי, ואין לך כל איבר ואיבר באדם שאין כנגדו בריה בעולם. שהרי כמו שאדם נחלק לאיברים, וכלם עומדים דרגות על דרגות מתקנים אלו על אלו וכלם גוף אחד - כך גם העולם, כל אותם בריות כלם איברים איברים ועומדים אלו על אלו, וכאשר כלם מתקנים - הנה גוף אחד) ממש.

והבדל כמו שהתורה. שהרי כל התורה איברים ופרקים ועומדים אלו על אלו, וכשכלם מתקנים - נעשים גוף אחד. כיון שדוד הסתפל במעשה הזה, פתח ואמר, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך.

בתורה כל הסודות עליונים חתומים שלא יכולים להשיג. בתורה כל אותם דברים עליונים שהתגלו ולא התגלו. בתורה הם כל הדברים שלמעלה ולמטה.

בר נש יתברי, ולבתר יחטי ואנת תידון ליה, אמאי יהון עובדי ידך למגנא, דהא לא ייכול למסבל דינך. אמר ליה קדשא בריך הוא, הא אתקנית תשובה עד לא בראתי עלמא, אמר קדשא בריך הוא לעלמא בשעתא דעבד ליה וברא לאדם, אמר ליה, עלמא עלמא, אנת ונימוסף לא קיימין אלא על אורייתא.

ובגין כך בראתי ליה לאדם כך, בגין דיתעסק בה. ואי לאו, הא אנא אהדר לך לתהו ובהו וכלא בגיניה דאדם קיימא, דהא הוא דכתיב, (ישעיה מוה) אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי. ואורייתא קיימא ומכריזה קמיהו דבני נשא, בגין דיתעסקו וישתדלו בה ולית מאן דירכין אודניה.

תא חזי, כל מאן דאשתדל באורייתא איהו קיים עלמא, וקיים כל עובדא ועובדא על תקוניה פדקא יאות, ולית לך כל שייפא ושייפא דקיימא ביה בבר נש, דלא הוי לקבליה בריה בעלמא. דהא כמה דבר נש איהו מתפליג שייפין, וכלהו קיימין דרגין על דרגין מתתקנין אלין על אלין וכלהו חד גופא, הכי נמי עלמא, כל אינון בריין בליהו שייפין שייפין, וקיימין אלין על אלין, וכד מתתקנו בליהו, הא (סד) גופא ממש.

ובלא כגוונא דאורייתא, דהא אורייתא פלא שייפין ופרקין, וקיימין אלין על אלין, וכד מתתקנו בליהו, אתעבידו חד גופא. כיון דאסתפל דוד בעובדא דא, פתח ואמר, מה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך.

באורייתא אינון כל ריזין עלאין חתימין דלא יכלין לאתדבקא, באורייתא כל אינון מלין עלאין, דאתגליין ולא אתגליין,

כל הדברים של העולם הזה וכל הדברים של העולם הבא הם בתורה, ואין מי שמשגיח ומכיר אותם. ומשום כך כתוב (תהלים קו) מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו.

בא ראה, בא שלמה ובקש לעמד על דברי התורה ועל דקדוקי התורה ולא יכל. אמר, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. דוד אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

בא ראה, כתוב בשלמה (מלכים א-ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף. והרי בארוהו שחמשה ואלף טעמים היו בכל משל ומשל שהיה אומר. ומה שלמה, שהוא בשר ודם, כך היו בדבריו - דברי התורה שאמר הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה שבכל דבר ודבר יש בו כמה משלים, כמה שירים, כמה תשבחות, כמה סודות עליונים, כמה חכמות, ועל כן כתוב מי ימלא גבורות ה'.

בא ראה מה כתוב למעלה, ואלה תולדות ישמעאל. שהם שנים עשר נשיאים. אחר כך אמר ואלה תולדות יצחק. התעלה על דעתך שכתוב בו בישמעאל שהוליד שנים עשר נשיאים ויצחק הוליד שני בנים, שזה התעלה וזה לא התעלה? על כן כתוב מי ימלא גבורות ה'. זה יצחק. ויצחק הוציא את יעקב, שהוא היה לבדו יותר מכלם, שהוליד שנים עשר שבטים, הקיום של מעלה ומטה. אבל יצחק למעלה בקדשה עליונה, [וישמעאל] ועשו למטה, ועל כן כתוב מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו. זה יעקב. כשנדבק השמש בלבנה,

באורייתא אינון כל מלין דלעילא ולתתא, כל מלין דעלמא דין, וכל מלין דעלמא דאתי באורייתא אינון, ולית (דף קלה ע"א) מאן דישיגח וידע לון, ובגין כך כתיב, (תהלים קו) מי ימלא גבורות יי ישמיע כל תהלתו.

הא חזי אתא שלמה ובעא למיקם על מלוי דאורייתא, ועל דקדוקי אורייתא, ולא יכול, אמר (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. דוד אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

הא חזי, כתיב בשלמה (מלכים א ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף. והא אוקמוה. דחמשה ואלף טעמים הוו בכל משל ומשל דהוה אומר. ומה שלמה דאיהו בשר ודם כך הוו במלוי, מלין דאורייתא דקאמר קדשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה, דבכל מלה ומלה אית בה כמה משלים, כמה שירין, כמה תשבחות, כמה רזין עלאין, כמה חכמאן ועל דא כתיב מי ימלא גבורות יי.

הא חזי, מה כתיב לעילא, (בראשית כה) ואלה תולדות ישמעאל, דאינון תריסר נשיאין, לבתר אמר ואלה תולדות יצחק, סלקא דעתך דכיון דכתיב ביה בישמעאל דאוליד תריסר נשיאין, ויצחק אוליד תרין בנים, דדא אסתלק ודא לא אסתלק. על דא כתיב מי ימלא גבורות יי, דא יצחק, ויצחק אפיק ליה ליעקב דהוה איהו בלחודוי יתיר מפלהו, דאוליד תריסר שבטין, קיומא דלעילא ותתא. אבל יצחק לעילא בקדושה עלאה (ס"א וישמעאל) ועשו לתתא, ועל דא כתיב, מי ימלא גבורות יי ישמיע כל תהלתו, דא יעקב פד אתדבק שמשא

בְּסִיּהָרָא פֶּמָה כִּכְבִּיָּא נְהִירִין מְנִייהו.
וְאַלְהָ תוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם. (בראשית כה)
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאִי שָׁנָא דְּעַד הָכָא
לֹא כְּתִיב בֶּן אַבְרָהָם וְהִשְׁתָּא אָמַר, אֶלְא אָף
עַל גַּב דְּכְתִיב וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יִצְחָק בְּנוֹ,
הִשְׁתָּא דְּמִית אַבְרָהָם דִּיּוֹקְנִיה הָוָה בֵּיה,
וְאִשְׁתָּא בֵּיה בִּיצְחָק, דְּכָל מָאן דְּחָמִי
לְיִצְחָק הָוָה אָמַר דָּא אַבְרָהָם וְדָאִי, וְהָוָה
סָהִיד וְאָמַר (בראשית כה) אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת
יִצְחָק.

רַבִּי יִצְחָק קָם לִילֵיא חֹד (דף קלה ע"ב) לְמַלְעִי
בְּאוֹרֵייתָא, וְרַבִּי יְהוּדָה קָם בְּקֶסְרוֹי,
בְּהִיא שְׁעָתָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵיקוּם
וְאִיזִיל לְגַבִּי רַבִּי יִצְחָק, וְאֶלְעִי בְּאוֹרֵייתָא
וְנִתְחַבֵּר כְּחָדָא. אֲזַל עֲמִיה חֲזַקְיָה בְּרִיה
דְּהָוָה רַבִּי. כַּד קָרִיב אַבְבָּא, שָׁמַע לִיה
לְרַבִּי יִצְחָק דְּהָוָה אָמַר, וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת
אַבְרָהָם וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיֵּשֶׁב
יִצְחָק עִם בְּאֵר לַחֵי רוּאִי, הָאִי קָרָא לָאו
רִישִׁיָּה סִיפִיה וְלָאו סִיפִיה רִישִׁיָּה, מָאִי שָׁנָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַצְטְרִיךְ לְבָרְכָא לִיה
לְיִצְחָק, בְּגִין דְּאַבְרָהָם לֹא בְּרַכִּיה. מָאִי
טַעמָא, מְשׁוּם דְּלֹא יִתְבָּרַךְ עֲשׂוֹ, וְעַל דָּא
סְלִיקוּ אֵינוֹן בְּרַכְּאֵן לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאִיקְמוּהּ. וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאֵר לַחֵי רוּאִי,
מָאִי לַחֵי רוּאִי, אֶלְא דְּאַתְחַבֵּר בֵּה בְּשִׁכְנִיתָא,
בִּירָא דְּמִלְאָךְ קִיָּמָא אֶתְחַזִּי עֲלֶיהָ, כְּתָרְגוּמוֹ,
וּבְגִין כֶּף בְּרַכִּיה.

אֲדַחְבִּי, בְּטַשׁ רַבִּי יְהוּדָה אַבְבָּא וְעָאֵל,
וְאַתְחַבְּרוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הִשְׁתָּא
זוּוּגָא דְּשִׁכְנִיתָא בְּהַדָּן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָאִי
בְּאֵר לַחֵי רוּאִי דְּקִאֲמַרְתָּ שְׁפִיר, אֲבָל בְּמִלְהָ
אִשְׁתַּמַּע. פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ד) מַעֲנִן גָּנִים

כְּמָה כּוֹכְבִים מְאִירִים מֵהֶם.
וְאַלְהָ תוֹלְדַת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָה שְׁוֹנָה שְׁעַד כָּאן
לֹא כְּתוּב בֶּן אַבְרָהָם וְכַעַת אָמַר?
אֶלְא אָף עַל גַּב שְׁכְּתוּב וַיְבָרֶךְ
אֱלֹהִים אֶת יִצְחָק בְּנוֹ, כַּעַת שְׁמַת
אַבְרָהָם, דְּמוֹתוֹ הִתְהַבּוּ, וְנִשְׁאַרְהָ
בִּיצְחָק. שְׁכָל מִי שְׂרָאָה אֶת יִצְחָק,
הִיָּה אוֹמַר זֶה וְדָאִי אַבְרָהָם, וְהִיָּה
מַעֲיָד וְאוֹמַר, אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת
יִצְחָק.

רַבִּי יִצְחָק קָם לִילֵלָ אֶחָד לַעֲסַק
בְּתוֹרָה, וְרַבִּי יְהוּדָה קָם בְּקִיסְרִיָּה
בְּשַׁעָה הִיא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
אֵיקוּם וְאֶלְף לְרַבִּי יִצְחָק, וְאֶעֱסַק
בְּתוֹרָה וְנִתְחַבֵּר יַחַד. הֵלֶךְ עֲמוֹ
חֲזַקְיָה בְּנוֹ, שְׁהִיָּה יָלֵד. כְּשֶׁקָּרַב
לְשַׁעַר, שָׁמַע אֶת רַבִּי יִצְחָק שְׁהִיָּה
אוֹמַר, וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיֵּשֶׁב
יִצְחָק עִם בְּאֵר לַחֵי רוּאִי. הַפְּסוּק
הַזֶּה אֵין רֵאשׁוֹ סוּפּוֹ, וְאֵין סוּפּוֹ
רֵאשׁוֹ. מָה שְׁוֹנָה שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא הִצְרִיךְ לְבָרֶךְ אֶת יִצְחָק מְשׁוּם
שְׁאַבְרָהָם לֹא בְּרַךְ אוֹתוֹ? מָה
הַטַּעַם? מְשׁוּם שְׁלֹא יִתְבָּרַךְ עֲשׂוֹ,
וְעַל כֵּן עָלוּ אוֹתוֹן בְּרֻכּוֹת לְקַבְּלָהּ,
וּבְקִירוֹהוּ. וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאֵר
לַחֵי רוּאִי, מָה זֶה לַחֵי רוּאִי? אֶלְא
שְׁהַתְחַבֵּר עִם הַשְּׁכִינָה, הַבְּאֵר שֶׁל
מִלְאָךְ הַבְּרִית גִּרְאָה עָלֶיהָ
כְּתָרְגוּמוֹ, וּמְשׁוּם כֶּף בְּרַכּוֹ.

בִּינְתָּיִם דְּפַק רַבִּי יְהוּדָה בְּשַׁעַר
וְנִכְנַס, וְהִתְחַבְּרוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
כַּעַת זוּוֹג הַשְּׁכִינָה עִמָּנוּ. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, הַבְּאֵר לַחֵי רוּאִי הוּא
שְׁאִמְרַת - יְפָה, אֲבָל בְּדָבָר נִשְׁמַע.
פֶּתַח וְאָמַר, (שיר ד) מַעֲנִן גָּנִים בְּאֵר
מִים חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבַנּוֹן.
הַפְּסוּק הַזֶּה נִתְבָּאֵר, אֲבָל הֵנָּה
פְּרָשׁוּהוּ, מַעֲנִן גָּנִים - זֶה אַבְרָהָם.
בְּאֵר מִים חַיִּים - זֶה יִצְחָק. וְנוֹזְלִים

בְּאֵר מִים חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן

מִן לִבְנוֹן - זֶה יִצְחָק. בָּאָר מִים
חַיִּים זֶה יִצְחָק, הֵינּוּ שְׂכֵתוֹב
וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בָּאָר לַחֵי רֹאֵי.
וּמָה הַבָּאָר? זֶה הַשְׂכִּינָה. לַחֵי -
זֶה חֵי הָעוֹלָמִים, צָדִיק חֵי
הָעוֹלָמִים, וְאֵין לְהַפְרִיד אוֹתָם.
חֵי הוּא בִּשְׁנֵי עוֹלָמוֹת. חֵי
לְמַעַל, שֶׁהוּא הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן.
חֵי כַּלְפֵי הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.
וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן בִּשְׂבִילֵו קָיָם
וּמֵאִיר.

בֹּא רָאָה, הִלְבֵּנָה לֹא מֵאִירָה
אֶלָּא כְּשֶׁרָאָה אֶת הַשֶּׁמֶשׁ, וְכֵן
שְׂרָאָה אוֹתוֹ - מֵאִירָה. וְעַל כֵּן
בָּאָר לַחֵי רֹאֵי הֵזוּ וְדָאֵי, וְאֵז
מֵאִירָה וְעוֹמֶדֶת בְּמִים חַיִּים. לַחֵי
רֹאֵי, כְּדִי לְהַתְמַלֵּא וְלִהְיוֹת
מֵאִירָה מֵחַיֵּי הַזֶּה.

בֹּא רָאָה, כְּתוֹב (שְׁמוּאֵל ב' כז)
וּבְכִנְיָהוּ בֶן יְהוֹנָדָע בֶּן אִישׁ חֵי,
שֶׁהָיָה צָדִיק וְהָאִיר לְדוֹרוֹ, כְּמוֹ
הַחֵי שֶׁלְמַעַלָּה מֵאִיר לְעוֹלָם,
וּבְכָל זְמַן הַבָּאָר הֵזוּ לַחֵי
מִסְתַּכֶּלֶת וְרָאָה כְּדִי לְהָאִיר, כְּמוֹ
שֶׁאֲמַרְנָה. וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בָּאָר
לַחֵי רֹאֵי, הֵינּוּ שְׂכֵתוֹב בְּקִרְתּוֹ
אֶת רִבְקָה, וַיֵּשֶׁב עִמָּה וְהִתְאַחַד
עִמָּה, חֲשׂוֹן בְּלִילָה, שְׂכֵתוֹב (שִׁיר ב')
שְׁמָאֵלוּ תַּחַת לְרֹאשֵׁי. וּבֹא וְרָאָה,
יִצְחָק הָיָה בְּקִרְיַת אֶרְבֶּעַ אַחֲרֵי
שְׁמַת אֲבִרְהָם. מֵה זֶה וַיֵּשֶׁב יִצְחָק
עִם בָּאָר לַחֵי רֹאֵי? שֶׁהִזְדוּגָה עִמָּה,
וְאִתּוֹ בְּאוֹתָהּ הַבָּאָר לְעוֹרֵר
הָאֲהֻבָּה, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנָה.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (קֹהֶלֶת א)
וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל
מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרֶחַ הוּא שֵׁם.
וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ - זֶה הַשֶּׁמֶשׁ שְׁמֵאִיר
לְלִבְנָה. שְׂכָאֲשֶׁר נִרְאָה עִמָּה, אֵז
מֵאִירָה, וּמֵאִיר וְזֹרֶחַ מְקוֹם
עֲלִיּוֹן שְׁעוֹמֵד עָלָיו, מִשֵּׁם זֹרֶחַ
תְּמִיר. וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ - לְהִזְדוּגָה עִם
הִלְבֵּנָה. הוֹלֵךְ אֶל דְּרוֹם - שֶׁהוּא
הַיָּמִין, וְשֵׁם בּוֹ אֶת כְּחוֹ. וּמִשּׁוֹם

לִבְנוֹן, הָאִי קָרָא אֶתְמָר אֲבֵל הָאִי אֲוִקְמוּיָה,
מִעֵין גְּנִים דָּא אֲבִרְהָם בָּאָר מִים חַיִּים דָּא
יִצְחָק, וְנוֹזְלִים מִן לִבְנוֹן דָּא יִצְחָק. בָּאָר מִים
חַיִּים דָּא יִצְחָק, הֵינּוּ דְכִתִּיב וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם
בָּאָר לַחֵי רֹאֵי. וּמֵאִי בָאָר דָּא שְׂכִינָתָא. לַחֵי,
דָּא חֵי הָעוֹלָמִים, צָדִיק חֵי הָעוֹלָמִים וְלִית
לְאַפְרָשָׁא לוֹן, חֵי הוּא בְּתֵרִי עֲלָמִין, חֵי
לְעִילָא, דָּאִיהוּ עֲלָמָא עֲלָאָה, חֵי לְגַבֵּי עֲלָמָא
תַּתָּא, וְעֲלָמָא תַּתָּא בְּגִינִיָּה קִיִּימָא וְנִהְרָא.
הָא חֲזִי, סִיְהֵרָא לֹא אֶתְנִהֲרִית, אֶלָּא כִּד
חֲזִינָא לִיה לְשִׁמְשָׁא, וְכִיּוֹן דְּחֲזִינָא לִיה,
אֶתְנִהֲרִי. וְעַל דָּא הָאִי בָאָר לַחֵי רֹאֵי וְדָאֵי,
וּכְדִין אֶתְנִהֲרָא, וְקִיִּימָא בְּמִיָּין חֲיִין, לַחֵי רֹאֵי,
בְּגִין לְאַתְמַלֵּיא וְלְאַתְנִהֲרָא מֵהָאִי חֵי.

הָא חֲזִי, כְּתִיב (ד' קל"ז ע"א) (שְׁמוּאֵל ב' כ"ג) וּבְכִנְיָהוּ בֶן
יְהוֹנָדָע בֶּן אִישׁ חֵי דְהוּא צָדִיק וְנִהֲרִי
לְדָרִיָּה, כְּמָה דְחֵי דְלְעִילָא נִהֲרִי לְעֲלָמָא.
וּבְכָל זְמַנָּא הָאִי בָאָר לַחֵי אֶסְתַּכֶּל וְחֲמִי, בְּגִין
לְאַתְנִהֲרָא כְּדִקְאָמְרִין. וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בָּאָר
לַחֵי רֹאֵי. הֵינּוּ דְכִתִּיב, (בְּרָאשִׁית כה) בְּקִרְתּוֹ אֶת
רִבְקָה, וַיְתִיב בִּהְדָּה, וְאַתְאֲחִיד עִמָּה, חֲשׂוֹן
בְּלִילָה, דְכִתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) שְׁמָאֵלוּ תַּחַת
לְרֹאשֵׁי. וְתֹא חֲזִי, יִצְחָק בְּקִרְיַת אֶרְבֶּעַ הוּא
בְּתֵר דְּמִית אֲבִרְהָם, מֵהוּ וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בָּאָר
לַחֵי רֹאֵי, דָּאִזְדוּגָה בֵּיה, וְאַחֲרִיד בֵּיה בִּהְיוֹת
בִּירָא, לְאַתְעָרָא רְחִימוּתָא כְּדִקְאָמְרִין.

פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (קֹהֶלֶת א) וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ
וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרֶחַ
הוּא שֵׁם. וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ, דָּא שְׁמִשָּׁא דְנִהֲרִי
לְסִיְהֵרָא, דְּכִד אֶתְחִי בִּהְדָּה כְּדִין נִהֲרָא,
וְאַתְנִהֲרִי וְזָרַח מֵאֲתֵר עֲלָאָה דְקִיִּימָא עָלֶיהָ,
מִתְמָן זָרַח תְּדִיר. וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ, לְאַזְדוּגָה
בִּהְדָּה דְסִיְהֵרָא. (קֹהֶלֶת א) הוֹלֵךְ אֶל דְּרוֹם, דָּאִיהוּ

שפכו בו, כל כח הגוף הוא בימין ובו הוא תלוי. אחר כך סובב אל צפון. מאיר לצד זה ומאיר לצד זה. סובב סבב הולך הרוח. בראשונה כתוב שמש, וכעת רוח? אלא הכל אחד וסוד אחד, וכל זה משום שהלכנה מוארת ממנו ויתחברו שניהם.

בא ראה, כשאברהם בא לעולם, חיבק את הלכנה וקרב אותה. פיון שבא יצחק, אחוז בה והחזיק בה כראוי ומשך אותה באהבה, כמו שנאמר, שכתוב שמאלו תחת לראשי. פיון שבא יעקב, אז התחבר השמש עם הלכנה והאירה, ונמצא יעקב שלם בכל הצדדים, והלכנה האירה ונתקנה בשנים עשר שבטים.

פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' וגו'. הפסוק הזה בארזו. אבל בא ראה, הנה ברכו את ה', ומי הם שראויים לברך את הקדוש ברוך הוא? כל עבדי ה', משום שכל אדם בעולם מישראל, אף על גב שכלם ראויים לברך את הקדוש ברוך הוא, הברכה שבשבילים יתברכו העליונים והתחתונים מה היא? אותה שמברכים אותו עבדי ה', ולא כלם. ומי הם שמברכים ברכה? העומדים בבית ה' בפלילות. אלה הם שעומדים בחצות הלילה ומתעוררים לקרא בתורה, אלו עומדים בבית ה' בפלילות, שהרי אז בא הקדוש ברוך הוא להשמעשע עם הצדיקים בגן עדן. ואנו עומדים כאן להתעורר בדברי תורה, נאמר בדברי יצחק, שאנו בו.

פתח רבי יצחק ואמר, ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה וגו'. בן ארבעים שנה, למה בא

ימינא ושווי תוקפיה ביה, ובגין דתוקפיה ביה, כל חילא דגופא בימינא הוא וביה תליא. ולבתר סובב אל צפון, נהיר לסטרא דא ונהיר לסטרא דא. סובב סובב הולך הרוח, בקדמיתא כתיב שמש, והשתא רוח. אלא כלא חד ורזא חדא, וכל דא בגין דסיהרא אתנהרא מניה ויתחברון תריויהו. תא חזי, כד אתא אברהם לעלמא חביק לה לסיהרא וקריב לה, פיון דאתא יצחק אחיד בה ואתקיף בה כדקא יאות, ומשיך לה ברחימו, כמה דאתמר דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. פיון דאתא יעקב, כדיון אתחבר שמשא בסיהרא ואתנהיר, ואשתפח יעקב שלים בכל סטרין, וסיהרא אתנהירת ואתתקנת בתריסר שבטין.

פתח רבי יהודה ואמר (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי יי וגו'. האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, הנה ברכו את יי, ומאן אינון דיתחזון לברכא ליה לקדשא בריך הוא, כל עבדי יי, בגין דכל בר נש (דף קלו ע"ב) בעלמא מישראל אף על גב דכלא יתחזון לברכא ליה לקדשא בריך הוא, ברכתא דבגיניהו יתברכון עלאין ותתאין מאן היא, ההיא דברכין ליה עבדי יי ולא פלהו. ומאן אינון דברפתהון ברכתא, העומדים בבית יי בפלילות, אלין אינון דקיימו בפלגות ליליא ואתערי למקרי באורייתא. אלין קיימי בבית יי בפלילות, דהא כדיון קדשא בריך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקא בגנתא דעדן. ואנו קיימי הכא לאתערא במלי דאורייתא, נימא במלי דיצחק, דאנו ביה.

פתח רבי יצחק ואמר. (בראשית כה) ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את

רַבָּקָה וּגְו'. בֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה, אִמָּאִי אֶתָּא
לְמַמְנֵי הָכָא דְהוּה בֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה כַּד נָסִיב
לָהּ לְרַבָּקָה, אֶלָּא וּדְאִי הָא אֶתְפְּלִיל יִצְחָק
בְּצַפּוֹן וּדְרוֹם, בְּאֶשָּׁא וּמִיָּא, וּכְדִין הָוָה יִצְחָק
בֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוּ אֶת רַבָּקָה. כְּמִרְאָה
הַקֶּשֶׁת, יְרוֹק חֲנוּר סוּמָק. בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים
אֶחָיד בֵּה, כַּד אֶחָיד בֵּה בְּרַבָּקָה. וְכַד אוֹלִיד,
אוֹלִיד בֵּן שְׁשִׁים, לְאוֹלִדָא כְּדָקָא יָאוּת בְּגִין
דְּיַפּוּק יַעֲקֹב שְׁלָם, מִבֵּן שְׁשִׁים שָׁנָה כְּדָקָא
יָאוּת, וְכִלְהוּ אֶחָיד לָהּ יַעֲקֹב לְבִתָּר,
וְאֶתְעַבִּיד גְּבַר שְׁלָם.

בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֵן אֲרָם אַחוּת לִבֵּן
הָאֲרָמִי, מָאִי אֲכַפֵּת לָן פּוֹלִי הָאִי, דְּהָא
כְּבָר אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית כד)
וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת רַבָּקָה
וּגְו', וְהִשְׁתָּא אֲמַר בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי וּלְבִתָּר
מִפְּדֵן אֲרָם, וּלְבִתָּר אַחוּת לִבֵּן הָאֲרָמִי. אֶלָּא
אוּקְמוּהָ, דְּהוּת בֵּין רִשְׁעִים וְאִיְהִי לָא עֲבֻדָּת
פְּעוּבְדִּיָּהּ, דְּהוּת בֵּת בְּתוּאֵל וּמִפְּדֵן אֲרָם,
וְאַחוּת לִבֵּן, וְכִלְהוּ חִיבִין לְאַבְרָם, וְהָא
סָלְקָא עוֹבְדִין דְּכֶשֶׁר וְלָא עֲבֻדָּת פְּעוּבְדִּיָּהּ.
הִשְׁתָּא אִית לְאַסְתְּפֵלָא, אִי רַבָּקָה הוּת בֵּת
עֲשָׂרִין שָׁנִין אוֹ יִתִּיר, אוֹ בֵּת שְׁלֹשׁ
עֲשָׂרָה, כְּדִין הוּא שְׁבַחָא דִּילָהּ דְּלָא עֲבֻדָּת
פְּעוּבְדִּיָּהּ, אֲבָל עַד כְּעַן בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים
הוּת, מָאִי שְׁבַחָא דִּילָהּ. אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה בֵּת
שְׁלֹשׁ שָׁנִים הוּת, וְעִבְדָּת לְעֻבְדָּא כָּל הַהוּא
עוֹבְדָא.

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, אֶפְּעַל גַּב דְּכוּלִּי הָאִי
עֲבֻדָּת, לָא יִדְעָנָא עוֹבְדָהָ אִי אֵינוֹן
כְּשָׂרָאן אוֹ לָאו. (דף קל"ז ע"א) אֶלָּא, תָּא חֲזִי,
כְּתִיב, (שיר השירים ב)
כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחוּחִים כֵּן
רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת. כְּשׁוֹשָׁנָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
דְּאִיְהִי בֵּין אוּכְלוּסָהָ כְּפֻרְדָּא בֵּין פּוּבִין. וְרָזָא

לְמִנּוּת כָּאן שְׁהִיָּה בֵּן אַרְבָּעִים
שָׁנָה כְּשִׁנְשָׂא אֶת רַבָּקָה? אֶלָּא
וּדְאִי הָרִי נִכְלָל יִצְחָק בְּצַפּוֹן
וּדְרוֹם, בְּאֶשָּׁא וּמִיָּם, וְאִזּוּ הִיָּה
יִצְחָק בֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוּ
אֶת רַבָּקָה. כְּמִרְאָה הַקֶּשֶׁת, יְרוֹק
לִבֵּן אֲדָם. בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים אֶחָד
בֵּה כְּשִׁנְשָׂא בֵּה בְּרַבָּקָה,
וּכְשִׁהוּלִיד, הוֹלִיד בֵּן שְׁשִׁים,
לְהוֹלִיד כְּרָאוּי, כְּדִי שִׁנְשָׂא יַעֲקֹב
שְׁלָם מִבֵּן שְׁשִׁים שָׁנָה כְּרָאוּי.
וְאִת כָּלָם אֶחָד יַעֲקֹב אַחֵר כְּדִי
וְנַעֲשֶׂה אִישׁ שְׁלָם.

בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֵן אֲרָם
אַחוּת לִבֵּן הָאֲרָמִי, מָה אֲכַפֵּת לָנוּ
כָּל זֶה, שְׁהִרִי כְּבָר נֶאֱמַר וּבְתוּאֵל
יָלַד אֶת רַבָּקָה וּגְו', וְכַעַת אֲמַר
בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי, וְאַחֵר כְּדִי
מִפְּדֵן אֲרָם, וְאַחֵר כְּדִי אַחוּת לִבֵּן
הָאֲרָמִי? אֶלָּא פְּרִשְׁוּהָ, שְׁהִיָּתָה
בֵּין רִשְׁעִים, וְהָא לָא עֲשִׂתָה
כְּמַעֲשִׂיהֶם. שְׁהִיָּתָה בֵּת בְּתוּאֵל,
וּמִפְּדֵן אֲרָם, וְאַחוּת לִבֵּן, וְכָלָם
הָיוּ רִשְׁעִים לְהִרְעָ, וְהָא הִעֲלָתָה
מַעֲשִׂים כְּשָׂרִים וְלָא עֲשִׂתָה
כְּמַעֲשִׂיהֶם.

עֲבָשׁוּ יֵשׁ לְהִסְתַּפֵּל, אִם רַבָּקָה
הִיָּתָה בֵּת עֲשָׂרִים שָׁנָה אוֹ יוֹתֵר,
אוֹ בֵּת שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה, אִזּוּ הוּא
הַשְּׁבַח שְׁלָהּ שְׁלָא עֲשִׂתָה
כְּמַעֲשִׂיהֶם, אֲבָל עַד עַתָּה הִיָּתָה
בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים, אִזּוּ מָה הַשְּׁבַח
שְׁלָהּ? אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, בֵּת שְׁלֹשׁ
שָׁנִים הִיָּתָה, וְעֲשִׂתָה לְעֻבְדָּא אֶת
כָּל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה.

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, אֶפְּעַל גַּב שְׁכַל
זֶה עֲשִׂתָה, לָא יִדְעָנוּ הָאִם
מַעֲשִׂיָּהּ כְּשָׂרִים אוֹ לֹא. אֶלָּא בֹא
רָאָה, כְּתוּב כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין
הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת.
כְּשׁוֹשָׁנָה - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.
שְׁהִיא בֵּין אוּכְלוּסִיָּה כְּמוֹ שׁוֹשָׁנָה
בֵּין קוֹצִים, וְסוּד הַדָּבָר - יִצְחָק
כָּא מַהֲצַד שְׁל אַבְרָהָם שְׁהוּא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

- עלוני "אור הזוהר" בהמשכים -

"בחרבה ברברותא"
יגש אליו בוראו בחרבו הגדולה

לויטן

"מותים יחיה קל"

זד כי סביר
סתבר ויעשה מלחמה

0573181429
nfi פשר .j